U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Marie Součkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína, JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **S. I.,** zast. Mgr. Pavlem Barešem, advokátem se sídlem Brno, Panská 12/14, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 1. 2007 č. j. 32 Az 38/2006 – 21,

t a k t o :

I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému advokátovi stěžovatele Mgr. Pavlu Barešovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2400 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 7. 2006, č.j. OAM-742/VL-10-K04-2006. Rozhodnutím správního orgánu byla zamítnuta žádost stěžovatele o udělení azylu jako zjevně nedůvodná podle ust. § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že stěžovatel neuvedl žádné skutečnosti svědčící o pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu. Důvodem jeho žádosti o azyl byla snaha o legalizaci pobytu na území ČR, kam opakovaně přijížděl za prací. Pokud stěžovatel poukázal na konflikt v Podněstří, vzal soud v úvahu značný časový odstup od těchto událostí (rok 1992), a uzavřel, že tyto nemají vliv na posouzení aktuální situace stěžovatele.

Kasační stížností napadl stěžovatel rozsudek krajského soudu z důvodu vymezeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdil, že Moldávii opustil zejména z důvodu konfliktu v Podněstří.

O pronásledování se podle stěžovatele jedná v případě, kdy není jisté, že se člověk nestane obětí vnitřního konfliktu či zvůle ze strany bezpečnostních složek, o kterých je známo, že podléhají korupčnímu jednání. Již v průběhu správního řízení uvedl, že byl fyzicky napadán policejními orgány, nicméně správní orgán k této skutečnosti nepřihlédl a žádným způsobem ji nezaznamenal ve spise. Pokud soud vycházel ze správního spisu, opíral se o nedostatečně provedené a tudíž nezákonné dokazování. Stěžovatel dále namítl, že soud ani správní orgán se nevypořádaly s jeho tvrzením, že jako osoba mluvící ruským jazykem je zranitelnější ve vztahu ke státním orgánům a neprovedly k této skutečnosti žádné dokazování. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti žalobce musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek byl krajským soudem vynesen dne 29. 1. 2007, tedy po účinnosti novely azylového zákona č. 350/2005 Sb., zkoumal Nejvyšší správní soud nejprve otázku, zda je kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda podaná kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodu uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, v čem stěžovatel spatřuje přijatelnost své kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Nejvyšší správní soud pak z úřední povinnosti nenalezl žádnou zásadní právní otázku, k níž by byl nucen se vyjádřit v rámci sjednocování výkladu právních předpisů a rozhodovací činnosti krajských soudů.

Nejvyšší správní soud sice přisvědčil stížní námitce, že se žalovaný ani krajský soud na základě tvrzení stěžovatele o jeho potížích zapříčiněných tím, že hovoří rusky, nezabývaly situací ruskojazyčné menšiny v Moldávii, současně má však za to, že se nejedná o nevyřešenou otázku přesahující podstatně vlastní zájem stěžovatele. Nejvyšší správní soud se totiž uvedenou problematikou již dostatečně zabýval ve své judikatuře, např. v rozsudku ze dne 25. 10. 2005, č. j. 2 Azs 194/2005 - 85, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 16. 8. 2006, č. j. 3 Azs 334/2005 - 62, www.nssoud.cz, přičemž dospěl k závěru, že Moldavská republika nepodporuje ani netrpí pronásledování ruskojazyčné menšiny a občané mají právo vybrat si jazyk pro styk se státními orgány.

K otázce zjevně nedůvodné žádosti o azyl se pak Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 27/2003 - 48, www.nssoud.cz, či v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Azs 17/2007 - 59, www.nssoud.cz. Důvodností kasační stížnosti,

v níž stěžovatel tvrdí, že již ve správním řízení uvedl určité skutečnosti a předložil důkazy, k nimž však správní orgán nepřihlédl (zde se jednalo o tvrzení o fyzickém napadení ze strany policejních orgánů), přičemž takové tvrzení stěžovatele nemělo oporu v obsahu správního spisu, se Nejvyšší správní soud již zabýval např. v rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 6 Azs 139/2005 - 90, www.nssoud.cz. Ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na všechny námitky podávané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost podle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. nemá při odmítnutí kasační stížnosti žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení. Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 5. září 2007

JUDr. Marie Součková
předsedkyně senátu